

Arrest

nr. 322 795 van 4 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 december 2024.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 11 september 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Bulgarije op 1 juni 2023 subsidiaire bescherming verleend werd (administratief dossier, map 6+B, landeninformatie, brief Dublin Unit Bulgaria).

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Er kan dan ook niet op objectieve wijze een bijzondere

kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In casu ligt de situatie voor van een vierentwintigjarige Syrische vrouw. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Bulgarije op 1 juni 2023 subsidiaire bescherming verleend werd (administratief dossier, map 6+B, landeninformatie, brief Dublin Unit Bulgaria). Waar verzoekende partij in het verzoekschrift aldus stelt dat er geen document bijgebracht wordt waaruit blijkt dat zij over internationale bescherming zou beschikken in Bulgarije kan zij niet gevolgd worden.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming (sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Bulgarije niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Bovendien blijkt uit de brief van de Dublin Unit van Bulgarije die op 14 juni 2024 verstuurd werd dat verzoekende partij op deze datum nog internationale bescherming genoot. Zij brengt niets bij waaruit blijkt dat dit op heden niet langer het geval zou zijn. Het volstaat niet om in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie die spreekt over de hypothese van intrekking van de beschermingsstatus in bepaalde gevallen. Het feit dat zij niet langer in het bezit is van haar Bulgaarse verblijfstitel doet geen afbreuk aan het bovenstaande. Uit haar verklaringen blijkt namelijk dat zij een verblijfstitel kreeg. Volgens de algemene landeninformatie blijkt dat de verblijfstitels voor personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een geldigheid van drie jaar hebben (AIDA, "Country Report Bulgaria. Update 2023", april 2024, p. 110). Haar verblijfstitel is aldus nog minstens geldig tot en met 31 mei 2026. Het feit dat zij op heden niet langer over haar verblijfsvergunning beschikt, doet aan bovenstaande geen afbreuk. Niets wijst erop dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die zij verkreeg. Verzoekende partij kan aldus in het verzoekschrift niet dienstig verwijzen naar informatie die stelt dat er zich problemen kunnen voordoen bij het hernieuwen van een verblijfstitel aangezien zij enkel een duplicaat dient aan te vragen van een nog geldige verblijfstitel. Zij is in het bezit geweest van een geldige verblijfstitel en valt aldus niet onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, p. 110).

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij geenszins de intentie had om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen en haar rechten te doen gelden. Verzoekende partij verklaart namelijk dat het nooit de bedoeling was om in Bulgarije te blijven en dat ze steeds "vastberaden" waren om naar België te komen (NPO, p. 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoekende partij slechts zeven maanden in Bulgarije verbleven heeft. Na drie maanden kreeg zij haar verblijfsvergunning en slechts enkele maanden later vertrok zij uit Bulgarije (NPO, p. 6). Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de juiste documenten, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting,

werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Bulgarije. Zij stelt boudweg dat het onmogelijk was om taallessen te volgen en verklaart dat zij hierin geen bijstand kreeg (NPO, p. 6). Echter toont zij op geen enkele wijze aan dat zij hulp gevraagd heeft aan bevoegde instanties of organisaties of dat zij andere ernstige pogingen ondernomen heeft om de taal te leren. Bovendien blijkt dat zij zich kon beroepen op een tolk toen zij een afspraak had bij de gynaecoloog (NPO, p. 6). Uit haar verklaringen blijkt verder dat zij in Bulgarije samen met haar man en kinderen een appartement huurde en zij aldus een dak boven haar hoofd had (NPO, p. 6). Waar zij stelt dat het “te ingewikkeld” was om haar kinderen in te schrijven in het onderwijs, dat dit gepaard ging met kosten en dat zij ook hier geen bijstand kreeg, dient opnieuw vastgesteld te worden dat verzoekende partij niet concreet aantoont dat zij bijzondere stappen ondernam om haar kinderen naar school te kunnen laten gaan (NPO, p. 6-7). Daarnaast blijkt ook dat een organisatie tussenkwam in de kosten voor haar eerste afspraak bij de gynaecoloog (NPO, p. 6-7). De volgende afspraak diende zij zelf te betalen. Het loutere feit dat verzoekende partij dient te betalen voor de medische zorgen die aan haar verstrekt worden betekent echter niet dat zij geen toegang heeft tot de gezondheidszorg. Ten slotte kan uit haar verklaringen niet blijken dat verzoekende partij enige poging ondernomen heeft om in Bulgarije werk te zoeken. Zij toont dan ook niet concreet aan dat zij in Bulgarije niet in staat was om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen bij een terugkeer ernaartoe, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Het loutere feit dat zij in Bulgarije te maken kreeg met racistische incidenten, zij verwijst hierbij naar het feit dat andere kinderen in het park niet met haar kinderen wilden spelen, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Bulgarije aannemelijk te maken (NPO, p. 6). Vreemdelingen kunnen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. *Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 6 februari 2025 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1406 legt de eed af en tolkt Arabisch

De zaken met rolrs 19 en 20 worden tezamen opgeroepen.

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP'n hebben 4 kinderen, ze zijn een koppel uit Syrië en sinds 2016 op de dool. In 2019 gingen ze naar Libanon, keerden terug naar Syrië waar ze in de illegaliteit leefden. Via gezinshereniging in Bulgarije kwamen ze er terug bijeen maar konden zich daar niet staande houden. De thesis van de Raad dat het hun eigen schuld is omdat ze hun Bulgaarse papieren weggegooid hebben (als vorm van protest) gaat niet op. Deze papieren opnieuw bekomen is problematisch en hun kinderen zijn hierbij onschuldig. Zo zullen ze geen nieuw leven in Bulgarije kunnen opbouwen bij gebrek aan documenten, er is geen hulp van de autoriteiten (hun 1ste jaar kregen ze hulp maar deze termijn is uitgeput). De overheid is inefficiënt. 2 van de 4 kinderen zijn in België geboren, slechts één geboorteakte werd voorgelegd, in Bulgarije zijn deze twee kinderen helemaal onbekend wat een bijkomend probleem oplevert. Ze stellen dat hun dochter geen medische hulp bij de verzorging van haar hoofdwonde in Bulgarije kon krijgen omdat ze moesten betalen."

5. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking van 9 december 2024.

5.1. Zoals ter zitting door de verzoekende partij wordt aangehaald, blijkt *in casu* dat 2 van de vier kinderen van verzoekende partij en haar echtgenoot (RvV 324 371), in België zijn geboren en (dus) geen internationale bescherming(ssatus) genieten in Bulgarije.

5.2. De bestreden beslissing betreft een beslissing waarin de commissaris-generaal het verzoek van de verzoekende partij om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart, omdat zij reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat, *in casu* Bulgarije, zou genieten. Deze beslissing is gestoeld op artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :*

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;"

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (de zogenaamde Procedurerichtlijn), dat luidt als volgt: *“De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:*

a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend;”

Volgens de parlementaire voorbereidingen van het voormelde artikel 57/6, § 3, 3° bestaat, in het geval de commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 108-109).

Bijgevolg is het voor het onontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, een absolute vereiste dat het vast staat dat de betrokken verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat.

5.3. *In casu* blijkt dat twee van de vier kinderen in België geboren zijn. Het rechtsplegingsdossier bevat geen enkele aanwijzing dat de in België geboren kinderen net als hun ouders in aanmerking komen voor een internationale beschermingsstatus in Bulgarije. Uit geen enkel stuk aanwezig in rechtsplegingsdossier kan blijken dat de in België geboren kinderen over een internationale beschermingsstatus beschikken in Bulgarije.

In dit verband wordt gewezen op de verplichting om artikel 24, lid 2 van Handvest na te leven wanneer de verwerende partij en de Raad het Unierecht ten uitvoer brengen, *quod in casu*, zoals voorzien in artikel 51, lid 1 van het Handvest. Artikel 24, lid 2 bepaalt dat *“bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, [...] de belangen van het kind een essentiële overweging [vormen].”* Uit deze ruime bewoordingen volgt dat het beginsel van het belang van het kind speelt bij elke beslissing die aanzienlijke gevolgen voor deze minderjarige met zich kan meebrengen, ongeacht of de beslissing rechtstreeks is gericht tegen deze minderjarige. Deze vaststelling wordt bevestigd door artikel 3, lid 1 van het internationale Verdrag inzake de rechten van het kind, dat op 20 november 1989 is vastgesteld door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, en waarnaar de toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest uitdrukkelijk verwijzen. Volgens dat artikel 3, lid 1 moet bij alle maatregelen betreffende kinderen rekening worden gehouden met de belangen van het kind. Bijgevolg heeft deze bepaling in het algemeen betrekking op alle beslissingen en alle handelingen die kinderen direct of indirect raken, zoals het Comité voor de rechten van het kind van de Verenigde Naties heeft opgemerkt [zie dienaangaande, Algemeen Commentaar nr. 14 (2013) van het Comité voor de Rechten van het Kind over het recht van het kind om zijn belangen de eerste overweging te laten vormen (artikel 3, lid 1), CRC/C/GC/14, punt 19] (HvJ 11 maart 2021, C-112/20, M.A., pt. 36-38).

Dus ook wanneer kinderen geen eigen beschermingsverzoek hebben ingediend, moet rekening gehouden worden met het belang van het kind. Dit geldt te meer wanneer krachtens artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent, gelet op artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht. In het verlengde hiervan wordt gewezen op artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.”*

In deze zin blijkt uit overweging 18 van richtlijn 2011/95, dat bij de beoordeling van het belang van het kind in het kader van een procedure voor internationale bescherming met name terdege rekening moet worden gehouden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van het kind – waartoe zijn gezondheid, zijn gezinssituatie en zijn opvoeding behoren – en met overwegingen van veiligheid. Een meer nauwgezette zorgvuldigheidsplicht is hier van tel.

Alles in acht genomen, met name de bewijslast die op de verwerende partij rust met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, alsook de verplichting om rekening te houden het belang van de betrokken kinderen, ook al hebben deze geen eigen beschermingsverzoek hebben ingediend, kwam het de verwerende partij aldus toe om te verifiëren of de in België geboren kinderen van de verzoekende partij eveneens over een beschermingsstatus in Bulgarije beschikken.

Aangezien niet duidelijk is of de in België geboren kinderen van internationale bescherming genieten kan niet worden aangenomen dat de *conditio sine qua non* voor het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij vervuld is.

6. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 september 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend vijfentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS